

La Laura Roigé és una dona emprenedora, una empresària abocada a la dedicació als altres, àvida per descobrir nous camps i facetes, i amant de la família: **“Jo no serveixo per quedar-me a casa i fer ganxet. Vaig néixer filla d’un empresari, de Transports Roigé, i d’una mare emprenedora que ja abans de la guerra tenia una escola de tall i confecció.”**

Així doncs, la nostra protagonista ho porta a la sang, i afegeix que dels quatre germans ella és la qui més esperit empresarial té. No és estrany, tenint en compte que el seu pare la va emancipar quan tenia catorze anys per poder-la fer accionista de l’Agència Laura, una empresa de transport de paqueteria.

Els problemes, tanmateix, van arribar quan després d’haver estudiat preuniversitari, aquesta filla de família acomodada va dir que volia fer la carrera de periodisme: **“El pare es va preocupar pel que diria la gent, i em va preguntar si em faltava alguna cosa. Per a ell ja havia fet prou, de forma que vaig ficar-me al despatx de casa i vaig continuar estudiant. Amb dinou anys, però, ja em vaig casar.”**

D’aquesta manera, abans d’entrar en el món de l’empresa la Laura ja va desenvolupar la seva faceta de mare, de la qual n’està molt orgullosa:

“Tinc sis fills preciosos. Els vaig tenir seguits, de molt jove, i tot i haver heretat part del negoci del meu pare em vaig passar uns quants anys molt ocupada, criant criatures, però amb la sisena nena, que amb prou feines caminava, i per un daltabaix familiar, vaig estimar-me més de tirar endavant els meus fills sola.”

Després d’aquesta separació, la nostra protagonista va voler continuar amb allò que el món d’homes li havia vedat fins llavors, i es va posar a estudiar per a assistent social. La seva primera feina en aquest camp va ser en psiquiatria, i ens confessa que va ser un aprenentatge valuósíssim que li va permetre descobrir la psicologia de la raça humana. La seva dedicació als altres, que ja s’havia iniciat amb la seva tasca de mare, la va portar a treballar després a Benestar Social.

“Em van proposar de dirigir un centre d’acollida per a noies adolescents –explica-. Era un lloc difícil i conflictiu, però la meva tasca hi va durar cinc anys. Allà em vaig adonar de la precarietat en les vides d’aquest jovent que en sortir al carrer no es veia sinó abocat a la prostitució.” Aquestes experiències van servir d’estímul perquè la Laura s’involucrés més en la seva tasca integradora, i al respecte recorda un fet que la va impressionar especialment: **“Una nit em vaig trobar una d’aquelles noies fent carretera a Salou, la vaig recollir amb el cotxe i em va dir que no tenia on anar.”**

Arran d’això va néixer l’associació La Lluna en un Cove, amb pisos d’acollida per a jovent sense família ni recursos, que ella va fundar ja fa quatre anys i de la qual n’és la presidenta. En aquesta organització hi treballa personal contractat i voluntari, educadors i objectors de consciència, i la nostra protagonista, és clar, se’n sent profundament satisfeta. Aquesta és la Laura altruista, donada a una tasca social valuósíssima; l’altra cara de la moneda ha estat la dedicació a la família, sense la qual, diu, la figura de la Laura no quedaria completa.

Tanmateix, amb tot això no n’ha tingut prou. Els fills se li han fet grans,

l’empresa de transports rutlla sola, i ella, activa de mena, necessitava nous horitzons. Aleshores va crear una empresa d’exportació, la World Export Trading S.A. És clar que l’evolució de la Laura no es podia acabar aquí, i de les exportacions va passar a ampliar l’activitat de la World Export Trading amb una empresa d’equipaments hotelers.

La nostra protagonista se’ns perfila com un personatge de caràcter entusiasta i apassionat, tant en privat com en públic, però hauríem d’afegir ara que la seva tasca en el món laboral va agafar un nou rumb quan en unes jornades de dones empresàries va conèixer l’Anna Mercadé, una altra de les figures retratades en aquest llibre: **“Em va parlar de la Fundació Internacional de la Dona Emprenedora i vaig decidir fundar una associació de dones empresàries a la província de Tarragona, per integrar-nos en el seu projecte.”** Dit i fet.

La Laura va posar fil a l’agulla organitzant un dinar amb vint-i-set dones empresàries de la zona, d’aquell primer dinar ja en va sortir la junta directiva, tres setmanes més tard firmaven l’acta fundacional amb l’aprovació dels estatuts i ja eren una cinquantena d’associades. Avui en són cent trenta i la Laura n’és la presidenta. La seu de l’Associació de la Dona Empresària i Emprenedora de les Comarques de Tarragona és a la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de la capital del Tarragonès, i allà tant el president com els membres del ple els han donat tot el seu recolzament i el seu suport. També tenen subseus a les cambres de Reus, Valls i Tortosa.

Val a dir, en qualsevol cas, que si bé es tracta d’una organització formada per dones els homes hi participen cada dia més, tal com assenyala ella mateixa: **“Des que hem endegat l’associació hem organitzat diverses jornades a la Cambra, i les assistents, és clar, eren majoritàriament dones, però els homes, encara que de puntetes, s’hi acosten cada cop més, a veure què fem.”**

La Laura se sent feliç que les dones vagin entrant a poc a poc a les cambres de comerç, però això no obstant vol apuntar encara una petita queixa: **“Els homes sovint adopten una actitud protectora vers la dona, quan homes i dones hauríem de tractar-nos de tu a tu i treballar colze amb colze.”** Quant a això, la Laura no recorda tanmateix haver-se sentit mai en desavantatge, però sap també que no tot són flors i violes: **“Malgrat no haver-me passat, trobo molt humiliant que a la dona empresària que va a demanar un crèdit encara se li demani la nòmina del marit; les dones continuen havent de demostrar cada dia el que valen, mentre que els homes ja ho tenen tot demostrat.”**

Ningú no dubta, no obstant, que ella ja ho ha fet, això, que ha sabut combinar la dedicació a la llar amb la incursió en un àmbit que fins fa poc era exclusivament masculí, superar els tràngols passats en família i arribar, en els negocis, també a bon port: **“Puc combinar perfectament les meves activitats socials amb el rol de mestressa de casa.”** Mare, treballadora i estandard de les dones empresàries tarragonines, aquesta és la Laura.

Laura Roigé - Tarragona (el Tarragonès)